

A Fővárosi Ítéltábla **I-VII. r. perújító felperesk jogi képviselőjének neve, címet**al képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, III.rendű felperes neve (III.rendű felperes címe) II. rendű, IV.rendű felperes neve (IV.rendű felperes címe) IV. rendű, V.rendű felperes neve (V.rendű felperes címe I. 3.) V. rendű, VI.rendű felperes neve (VI.rendű felperes címe) VI. rendű, VII.rendű felperes neve (VII.rendű felperes címe VI. 38) VII. rendű perújított felpereseknek, a **perújított alperes jogi képviselőjének neve, címe**gyvéd) által képviselt alperes neve (**perújító alperes címe** perújító I. rendű alperes ellen perújítási eljárásban a Székesfehérvári Törvényszék 2016. május 4. napján kelt 32.P.21.279/2014/29. számú ítélete ellen, a perújító I. rendű alperes részéről 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az I. és VI. rendű felperesnek 15 nap alatt 10.000 (tízezer) forint mértékű másodfokú perköltséget. Megállapítja, hogy a le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fejér Megyei Bíróság 3.P.20.314/2004/170. számú közbenső ítéletében megállapította, hogy az I., II., III., IV. rendű alperesek egyetemlegesen, de csak 40% erejéig tartoznak felelősséggel az I-VIII. rendű felperesek rácalmási lakóházas ingatlanaiban a rácalmási Duna-ág magas partjának 2002 ősze és 2003 tavasza közötti megcsúszásával összefüggésben keletkezett károkért. A Fővárosi Ítéltábla az 5.Pf.20.024/2012/8. sorszámú rész- és közbenső ítéletével ezen elsőfokú közbenső ítéletet részben megváltoztatta, és az I-VII. rendű felperesek keresetét az I. rendű alperessel szemben elutasította, egyebekben azzal hagyta helyben, hogy a II., III., IV. rendű alperesek elsőfokú közbenső ítélet szerinti felelőssége az I-VII. rendű felperesekkel szemben áll fenn. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.21.455/2012/11. számú rész- és közbenső ítéletével a jogerős rész- és közbenső ítéletnek a felülvizsgálattal támadott, az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasító, és a III. rendű alperes kártérítési felelősségének megállapításáról szóló részét, e körben az első- és a másodfokú perköltségek viseléséről szóló rendelkezésekre is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és a Fejér Megyei Bíróság 3.P.20.314/2004/170. számú közbenső ítéletét részben megváltoztatta, és az I-VII. rendű felperesek keresetét a III. rendű alperessel szemben elutasította, míg az I. rendű alperes kártérítési felelősségét megállapító részét helybenhagyta.

Ezen rész- és közbenső ítélettel szemben perújítási kérelemmel élt az I. rendű alperes, amelynek alapján a jogerős ítélet megváltoztatását, és vele szemben a kereset elutasítását kérte, az összegszerűsége folyamatban lévő perben beszerzett szakértői vélemény megállapításaira alapítottan.

A felperesek közül is többen perújítási kérelmet terjesztettek elő, azonban részbeni perújítási

kérelemtől való elállás folytán az I. és VI. rendű felperes tartotta fenn a perújítási kérelmét, ugyancsak a szakértői véleményre alapítottnak, akként, hogy 90%-ban kérték a kártérítési felelősség megállapítását.

A Székesfehérvári Törvényszék 32.P.21.279/2014/29. számú ítéletével a Kúria Pfv.III.21.455/2011/11. számú közbenső ítéletét hatályában fenntartotta, és kötelezte az alperest, fizessen meg 393.050 forint költséget az államnak, míg ezt meghaladóan a felek perköltségüket maguk viselik.

Az ítélet indokolása értelmében az elsőfokú bíróság a Pp. 260. § (1) bekezdés, 266. § (1) bekezdés alapján megengedte a perújítást, és érdemben bírálta el a perújítási kérelmeket. Kiemelte, hogy az újonnan keletkezett szakvéleményt mint új bizonyítékot nem önmagában, hanem az alapperben keletkezett szakvéleményekkel együtt kellett elbírálnia. Hangsúlyozta, hogy a perújítással támadott közbenső ítélet szerint a felperesi ingatlanban keletkezett károk két nagy csoportra oszthatók, az egyik csoport a partfal omlása miatt bekövetkező károk, míg a másik a ház kora, műszaki állapota, karbantartási hiányosságai által okozott károk. Ehhez képest a **cég 1.** újonnan keletkezett, 2014. évi szakvéleménye a karbantartási, állagmegóvási hiányosságra és a magas-part megcsúszására sem visszavezethető károkat is megjelölt, így a csapadékvíz-elvezetés hiányosságai, drénázás nélküli szennyvízelvezetés, hibás csatornázás és esővíz-elvezetési hiányosságokat, mely tényezők az alapperben keletkezett ítélet szerint a magas-part megcsúszásának következményei, és a civilizációs hatások közé sorolandók. Így az elsőfokú bíróság a szakvélemények között abban nem látott ellentmondást, hogy a civilizációs hatásoknak oksági szerepe volt, ezáltal pedig az alperes magatartásának szerepe 40%-osra tehető a partfal omlás okai között. Hangsúlyozta, hogy a jogerős közbenső ítélet és az annak alapjául szolgáló szakvélemény azt mondta ki, hogy azon károk 40%-át köteles téríteni, melyek nem a házak korával, műszaki állapotával, esetleges karbantartási hiányosságaival függnek össze. A **cég 1.** szakvéleménye ehhez képest azt határozta meg, hogy az egyes ingatlanokban hány %-os az a kár, amelyet az alperesek környezetveszélyeztető tevékenységére, mulasztására vezethető vissza, illetőleg hány %-os, ami egyéb okra. Az új szakvéleményben a Dunától való távolságra történő utalás helytállóságát az elsőfokú bíróság nem látta igazoltnak, miután az ingatlanok elhelyezkedésére figyelemmel a számottevő különbséget a Dunától való távolságban nem látott fennállónak. Az I. rendű felperes ingatlanának közelben lévő szakaszon pedig függőleges és ahhoz közelítő meredekségű a partszakasz, illetőleg ezen a részen szabálytalan kotrás miatt szokatlanul nagy vízmélységet észleltek 2009 augusztusában. Az I. rendű felperes ingatlana vonatkozásában a perújítási kérelem alapjául szolgáló szakvélemény így nem tudta meggyőzően cáfolni, hogy a keletkezett károk okai közül a partfalcsúszás kizárható. Ugyanakkor azt sem cáfolta, hogy az ingatlanban azon károk, amelyek nem a ház korával, műszaki állapotával, karbantartási hiányosságaival függnek össze, a megállapítottnál magasabb mértékben vezethetők vissza természeti hatásokra. Az I. rendű felperes ingatlana vonatkozásában mind a két perújítási kérelmet alaptalannak minősítette, és a jogerős, felülvizsgált ítéletet hatályában fenntartotta. Ugyanezen okok miatt az I. rendű felperes ingatlanának szomszédságában található II., III. és IV. rendű felperesi ingatlan vonatkozásában sem látott új tényállás megállapítására alkalmas bizonyítékot, és így eltérő döntés megállapítására alapot. Az V. rendű felperes ingatlana vonatkozásában a perújítás alapjául szolgáló szakvélemény a falrepedések okaként az utcában történt csapadékelvezetési hiányokat, drénázás hiányosságát jelölte meg. Ugyanakkor ezen okok ugyancsak alperesi magatartásokra vezethetők vissza, mint a magas-part megcsúszása, a tényállás megváltoztatása a perújító alperesre nézve kedvezőtlen eredménnyel járt volna, így a perújítási kérelmet nem tartotta teljesíthetőnek. Rögzítette, hogy az alapítélet rendelkező része szerint az alperes kizárólag a magaspertfal csúszásából eredő károk 40%-át köteles megtéríteni, azonban az indokolásból kiderül, hogy ez alatt az ingatlanban keletkezett mindazon károkat kell érteni, amelyek nem karbantartási hiányosságra, vagy épület korára, műszaki állapotára vezethető vissza. A VI.

rendű felperesi ingatlan esetében az új szakvéleményt nem tartotta ellentétben állónak az alperesben keletkezett szakvéleménnyel, miután a közbenső ítélet nem tett az épület korából eredő károkra vonatkozó megállapítást, így mindezek kiemelésével a perújítási kérelmeket nem tartotta megalapozottnak.

A perújító I. rendű alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, és a jogerős határozat perújítási kérelmének hatályon kívül helyezését és megfelelő tartalmú új határozat meghozatalát indítványozta. Kiemelte, hogy az alapeljárás közbenső ítélete kizárólag a magas-part megcsúszásával kapcsolatban állapított meg alperesi közrehatást. A támadott ítélet indokolása ehhez képest, különösen az V. rendű felperes vonatkozásában egy folyamatos, időben elhúzódó, károkozó magatartást fogad el, ahol a károsodások közvetlen kiváltó okait a csapadékvíz-elvezetés nem megfelelő meglétében, a talajnedvesség elleni szigetelés hiányában, a nem megfelelő szennyvízelvezetésben jelölte meg, amelyek azonban más jellegű és lefolyású károkozási eseménysort határoznak meg, mint amelyre az alapeljárás épült; e körben a bizonyítás nem került lefolytatásra, illetőleg megítélése szerint a tényállás sem került teljes egészében felderítésre, és felmerül az elévülés kérdése is. Eseti döntés felhívásával hivatkozott a jogerős ítélet rendelkező részére, amely a partfalcsúszással összefüggésben állapított meg felelősséget. Miután az új szakértői vélemény ezt kérdőjelezi meg, így a partfalcsúszás okfolyamatból való kiesése folytán a jogerős ítélet megváltoztatásának és a kereset elutasításának lett volna helye. Hangsúlyozta, hogy a **cég 1.** szakvéleménye kizárta a partfal csúszást az ingatlanokban keletkező károk okai közül, melyből megítélése szerint az következik, hogy magatartásának a kárhoz vezető okfolyamatban játszott szerepe jelentősen kisebb kell, hogy legyen, mint a jogerős közbenső ítélet által meghatározott mérték. Előadta, hogy a partfal csúszás megállt.

Az I. rendű felperes tekintetében a támadott ítélet megállapításait az új szakvélemény károsodások okaiként megjelöltekre tekintettel is vitatta; a partfalcsúszás mint kár ok nem a Dunától mért távolságra tekintettel volt kizárható. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperesi közrehatás mértékét csökkentő tényezőként a **cég 1.** szakvéleményét a tekintetben, hogy kizárta az okfolyamatból a szennyvíz-, csapadékvíz-elvezetés hiányosságait, a kerékpárút veszélyes vonalvezetését, így ezt a 40%-os civilizációs közrehatás mértékét csökkentő tényezőként kellett volna értékelni. Figyelmen kívül hagyta megítélése szerint az elsőfokú bíróság a felperesi közrehatás vizsgálatát kérő bizonyítási indítványát. Nem vette figyelembe az új szakvélemény azon megállapítását, amely szerint az épületek igénytelen kivitelezésének is jelentős hatása lehetett a károk bekövetkezésére. Ezzel kapcsolatban további bizonyításra nem került sor, és nem került megállapításra a felperesi közrehatás mértéke sem, illetve az alperesi kárfelelősség mérséklése. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a perújítási kérelme ellenére a VI. rendű felperest ért kár okait.

A perújított I. és VI. rendű felperesek ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kiemelték, hogy a közbenső ítélet az alperesi felelősséget nem kizárólag a magaspartfal csúszásából eredő károk körében állapította meg, hanem minden olyan kár tekintetében, amelyek nem karbantartási hiányosságokra vagy az épületek korára, műszaki állapotára vezethetők vissza. A Kúria felülvizsgálati ítélete tételesen felsorolta, hogy mely infrastrukturális körülmények vonatkozásában állapítható meg a kártérítési felelősségét megalapozó felróhatóság. Hangsúlyozták, hogy a perbeli ingatlanokban a csúszási folyamat a mai napig tart, az nem állt meg. Megítélésük szerint a fellebbezés tartalma nyilvánvaló iratokkal ellentétes megállapítást, hivatkozást tartalmaz, így a fellebbezés az eljárás további elhúzására irányul.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróságnak a perújítási kérelmeket elbíráló érdemi döntése ellen kizárólag a perújító I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést. Ezért a Fővárosi Ítéltábla e fellebbezési kérelemhez kötötten bírálta felül a rendkívüli jogorvoslati eljárásban hozott elsőfokú döntés megalapozottságát.

Az elsőfokú bíróság a perújítási eljárás mint rendkívüli jogorvoslati eljárás jellegére is figyelemmel alapvetően indokai alapján helytálló döntést hozott. A döntés indokait a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakkal egészíti ki a másodfokú bíróság:

A perújító I. rendű alperes fellebbezése felveti az elévülés kérdését, illetőleg elévülésre hivatkozást tartalmaz. Az alperes elévülési kifogása alapján vizsgálhatja csak az elévülés fennállását a bíróság. Az I. rendű alperes maga volt és lehetett abban a helyzetben, hogy előterjessze elévülési kifogását. Az I. rendű alperes az elsőfokú alapeljárásban elévülésre nem hivatkozott, az elévülési kifogás előterjesztésében nem volt akadályozott. A Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja alapján a (2) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel az alperes önhibájából nem érvényesítette az alapeljárás során az elévülési kifogását, ezért a perújítási eljárásban elévülési kifogást már nem terjeszthetett elő, illetve elévülési kifogásra a perújítási kérelme már nem volt alapítható. Ezért az elévülési kifogást a bíróságnak a perújítási eljárásban nem kellett vizsgálnia.

A felperesekkel szemben az I. rendű alperes mint pertársaival közös károkozó egyetemleges kártérítési felelőssége került megállapításra a jogerős közbenső ítéletben. Ebből következően az egyes egyetemleges kötelezett károkozók közül az I. rendű alperes magatartásának a kárfolyamatban betöltött szerepe, és így az egyes károkozók felelőssége mértékének egymáshoz való viszonya, aránya a felperesekkel szemben irreleváns, a felperesek kártérítési követelésének elbírálásában ügydöntő jelentősége nincs. Kizárólag a károkozók egymás közötti megtérítési igénye vonatkozásában van ügydöntő jelentősége az egyes károkozói magatartásoknak. Mindezek alapján a perújító I. rendű alperes által e körben kifejtettek a jelen perorvoslati eljárásban nem bírtak ügydöntő jelentőséggel.

A perújító I. rendű alperes perújítási kérelme alapjául szolgáló szakértői véleményt olyan szakértő adta, amely szakértő már a jogerős közbenső ítéletet követően a követelés összecszerűségére került kirendelésre. Ezen szakvéleményben egy megjegyzést tett a követelés jogalapja körében, amely alapot adott a perújító I. rendű alperesnek a perújítási kérelme előterjesztésre. Tény, hogy a perújítási kérelem alapjául szolgáló szakvélemény más tárgyban készült, mint a jogerős közbenső ítélet alapjául szolgáló szakértői vélemény. A perújítás alapjául szolgáló szakértői véleményt adó szakértő nem talajmechanikai szakértő, szakértői kompetenciájában a talajmechanikai kérdések nem tartoznak. A felperesek keresetének jogalapja körében hozott jogerős közbenső ítélet alapjául talajmechanikai kérdésekben kompetenciával rendelkező szakértői testület által adott szakértői vélemény megdöntésére ezért a perújítási kérelem alapjául szolgáló szakvélemény nem volt alkalmas.

Mindezek kiemelésével a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 269. § alapján alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a Pp. 254.§ (3) bekezdésre is figyelemmel helybenhagyta.

A perújító I. rendű alperes fellebbezése eredménytelen volt. A perújított felperesek jogi képviselőjével felmerülő ügyvédi munkadíjban megtestesülő másodfokú perköltséget ezért a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5), (6) bekezdés szerint a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban köteles megfizetni.

Az illetékmentes perújító I. rendű perújító alperes által le nem rótt fellebbezési illetéket az 1990. évi

XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § szerint az állam viseli.

Budapest, 2017. január 19.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül: